

Sygn. akt I C 2279/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Płocku, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Monika Lewandowska

Protokolant Anna Stelmasiak

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r w Płocku,

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.**

przeciwko (...) **Szpitalowi Wojewódzkiemu w C.**

o zapłatę 237.377,80 zł

na skutek zarzutów pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez S. z dnia 25 września 2015 roku w sprawie o sygn. akt (...)

1. uchyla nakaz zapłaty S. z dnia 25 września 2015 roku sygn. akt (...) w części dotyczącej kwoty 1.548,18 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści osiem złotych osiemnaście groszy) oraz odsetek ustawowych od tej kwoty za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty i w tym zakresie umarza postępowanie;

2. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty S. z dnia 25 września 2015 roku sygn. akt (...) w pozostałej części, tj. co do kwoty 235.829,62 zł (dwieście trzydzieści pięć tysięcy osiemset dwadzieścia dziewięć złotych sześćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz co do kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2279/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 1 września 2015 roku w postępowaniu nakazowym powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w miejscowości B. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) Szpitalowi Wojewódzkiemu w C. z żądaniem zasądzenia kwoty 237.377,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 7.217 zł. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż strony łączyły umowy sprzedaży leków i wyrobów medycznych. Na podstawie zamówień składanych przez pozwanego na mocy w/w umów, powód, jako sprzedający, wystawił pozwanemu szereg faktur VAT przedstawionych przy pozwie. Powód podniósł, iż zostały one podpisane przez pozwanego i opatrzone jego pieczęcią. Pomimo, iż powód terminowo i w całości wykonał zamówienia pozwanego, pozwany nie zapłacił żadnej kwoty na poczet należności objętych wystawionymi fakturami, wynoszących łącznie 234.122,69 zł. Powód wyjaśnił dalej, iż dokonał na dzień 31 sierpnia 2015 roku, tj. dzień poprzedzający wniesienie pozwu, kapitalizacji odsetek ustawowych za opóźnienie należnych mu od kwoty 234.122,69 zł i dochodzi z tego tytułu dalszej kwoty 3.255,11 zł. Łącznie żąda zatem od pozwanego kwoty 237.377,80 zł.

W dniu 25 września 2015 roku S. w sprawie o sygn. akt(...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 237.377,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 10.185,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo wniósł w tym terminie zarzuty.

Pozwany (...) Szpital Wojewódzki w C. złożył w ustawowym terminie zarzuty od wskazanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Wniósł o przeprowadzenie rozprawy celem zawarcia między stronami ugody, zaś w przypadku jej nie zawarcia, rozłożenie przez Sąd zadłużenia pozwanego na dwanaście równych miesięcznych rat oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych. Pozwany podniósł nadto, iż powód dokonał błędnego wyliczenia odsetek za opóźnienie, naliczając je od daty wystawienia faktury, a nie od następnego dnia po upływie terminu wymagalności, a zatem kwota objęta nakazem zapłaty jest zawyżona.

Pozwany przyznał, iż pozostaje w opóźnieniu z realizacją zobowiązań na rzecz powoda. Wskazał jednak, iż nie jest to sytuacja zawiniona przez niego, lecz konsekwencja faktu, iż wpływy z N. nie wystarczają na uiszczenie wszystkich należności. Pozwany podał, iż wymagalne zadłużenie szpitala wynosi ponad 39 milionów złotych; w obecnej sytuacji wszystkie środki powinny być przeznaczane na działalność leczniczą. Wskazał, iż rozłożenie należności na raty pomogłoby pozwanemu wyjść płynnie z przejściowych kłopotów. Proponowane przez pozwanego rozstrzygnięcie znajduje, jego zdaniem, uzasadnienie w treści art. 5 k.c., skoro społecznie usprawiedliwioną zasadą jest ochrona ludzi, zwłaszcza tych dotkniętych przez los w stopniu ograniczającym ich sprawność życiową.

W piśmie z dnia 20 listopada 2015 roku powód cofnął pozew w części tj. co do kwoty 1.548,18 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty za okres od 1 września 2015 roku do dnia zapłaty wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 25 września 2015 roku co do kwoty 235.829,62 zł. oraz odsetek ustawowych od tej kwoty za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz co do kosztów postępowania. Wystąpił o uchylenie nakazu zapłaty co do kwoty 1.548,18 zł oraz co do odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty i umorzenie postępowania w tym zakresie. Powód przyznał, iż błędnie naliczył odsetki ustawowe za opóźnienie należne mu od powoda, co doprowadziło do zawyżenia roszczenia o 1.548,18 zł. Nadto powód sprzeciwił się uwzględnieniu wniosku pozwanego o rozłożenie dochodzonej należności na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w miejscowości B. zawarł z pozwanym S. następujące umowy:

- dnia 30 lipca 2013 roku umowę o nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się do dostarczania pozwanemu sukcesywnie s., w asortymencie i ilościach określonych w zamówieniach pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa k. 37 - 38);
- dnia 17 października 2013 roku umowę o nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się do dostarczania pozwanemu sukcesywnie m., w asortymencie i ilościach określonych w zamówieniach pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa k. 34 -36);
- dnia 14 marca 2014 roku umowę o nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się do dostarczania pozwanemu sukcesywnie p. w asortymencie i ilościach określonych w zamówieniach pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa k. 32 - 33);
- dnia 8 czerwca 2014 roku umowę o nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się do dostarczania pozwanemu sukcesywnie ś., w asortymencie i ilościach określonych w zamówieniach pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa k. 30 - 31);

- dnia 1 sierpnia 2014 roku umowę o nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się do dostarczania pozwanemu sukcesywnie l. w asortymencie i ilościach określonych w zamówieniach pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa k. 27 - 29);

- dnia 18 sierpnia 2014 roku umowę o nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się do dostarczania pozwanemu sukcesywnie l. w asortymencie i ilościach określonych w zamówieniach pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa k. 23 - 26)

- dnia 12 stycznia 2015 roku umowę o nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się do dostarczania pozwanemu sukcesywnie l., w asortymencie i ilościach określonych w zamówieniach pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa k. 20 - 22)

- dnia 27 stycznia 2015 roku umowę o nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się do dostarczania pozwanemu sukcesywnie l. w asortymencie i ilościach określonych w zamówieniach pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa k. 18 - 19)

- dnia 29 stycznia 2015 roku umowę o nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się do dostarczania pozwanemu sukcesywnie s., w asortymencie i ilościach określonych w zamówieniach pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury. (umowa k. 16 - 17)

- dnia 22 czerwca 2015 roku umowę o nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się do dostarczania pozwanemu sukcesywnie p.w asortymencie i ilościach określonych w zamówieniach pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury. (umowa k. 13 - 15)

W wykonaniu zawartych umów powód dostarczał pozwanemu wskazane w załącznikach do umów artykuły, wystawiając każdorazowo faktury VAT obejmujące należną cenę. (faktury VAT k. 39 - 97)

Pozwany nie kwestionował prawidłowości spełnienia przez powoda świadczenia wynikającego z umowy, w szczególności dostarczenia mu towaru opisanego w treści faktur i terminowości dostaw. Nie zapłacił jednak cen wynikających z faktur VAT, przedstawionych przy pozwie. Łączna wysokość zobowiązania ciężącego na pozwanym z tego tytułu wynosi 234.122,69 zł. (wezwanie do zapłaty k. 11)

Pismem z dnia 24 sierpnia 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty nieuregulowanych należności, wezwanie pozostało jednak bezskuteczne. (wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia k. 98 - 103)

Pozwany (...) Szpital Wojewódzki w C. prowadzi działalność (...). Na pozwanym ciąży wymagalne zadłużenie przekraczające 39 milionów złotych. Wobec pozwanego toczą się postępowania egzekucyjne. (zajęcie wierzytelności k. 126, bilans pozwanego k. 127 - 128, zestawienie liczby udzielonych porad w poszczególnych poradniach specjalistycznych prowadzonych przez pozwanego k. 129, wykaz badań diagnostycznych wykonanych w podmiocie leczniczym k. 130, wskaźniki za okres styczeń - grudzień 2014 k. 131).

Powyższy stan faktyczny jest w całości bezsporny między stronami. Pozwany nie zakwestionował twierdzeń pozwu o zawarciu przez strony umów, wydaniu mu przez powoda artykułów medycznych, wysokości umówionej ceny należnej powodowi, jak też o terminach zapłaty poszczególnych kwot.

Pozwany w treści zarzutów od nakazu zapłaty zakwestionował jedynie prawidłowość wyliczenia odsetek za opóźnienie dokonanego przez powoda. Powód, po przyznaniu, iż w jego wyliczeniach nastąpił błąd, dokonał jego skorygowania, co skutkowało cofnięciem pozwu w części ze zrzeczeniem się roszczenia. Po przedstawieniu przez powoda ponownego wyliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie, pozwany nie podniósł żadnych dalszych zarzutów odnoszących się do wysokości żądania pozwu. Sąd także nie stwierdził nieprawidłowości w obliczeniach powoda.

Z kolei powód nie zaprzeczył twierdzeniu pozwanego o jego trudnej sytuacji finansowej, sprzeciwiając się jedynie rozłożeniu dochodzonej należności na raty.

Powyższy stan faktyczny znalazł pełne oparcie w treści wymienionych wyżej dowodów z dokumentów przedstawionych przy pozwie i zarzutach od nakazu zapłaty. Ich wiarygodność nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwalifikacji prawnej łączącego strony stosunku zobowiązaniowego wskazać należy, iż treść umów wymienionych powyżej wskazuje na zawarcie przez strony umowy dostawy, o której mowa w art. 605 i następnym k.c. Przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i zapłacenia ceny. Z drugiej strony wskazać należy, iż w treści pisemnych stanowisk stron nie znalazły się twierdzenia wskazujące wprost, iż powód samodzielnie wytwarzał artykuły będące przedmiotem umowy dla potrzeb pozwanego; sam powód określał umowy jako czynność prawną sprzedaży. Stwierdzić należy jednak, iż bez względu na przyjętą kwalifikację prawną umowy (art. 535 k.c., czy też art. 605 k.c.), na pozwanym ciążył obowiązek zapłaty umówionej ceny, co stanowi element istotny każdego z wymienionych wyżej stosunków zobowiązaniowych. Dostarczenie przez powoda pozwanemu artykułów medycznych w ilościach szczegółowo opisanych w treści poszczególnych faktur VAT było bezsporne między stronami. Pozwany nie kwestionował faktu wydania mu towarów objętych umowami, ani ich jakości. Pozwany nie zaprzeczył wreszcie wysokości ciężących na nim z tego tytułu należności głównych; ich suma wynikająca z przedłożonych wraz z pozwem faktur VAT wynosi 234.122,69 zł.

W kwestii żądanych przez powoda odsetek ustawowych od należności głównych wynikających z poszczególnych faktur VAT wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. w razie opóźnienia się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona między stronami, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 zd. I kc). W przedmiotowej sprawie, z treści łączących strony umów, wynikał dla pozwanego obowiązek zapłaty ceny za zakupiony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury. Wobec zaistniałego opóźnienia w zapłacie ceny, żądanie zasądzenia na rzecz powoda odsetek ustawowych naliczanych od dnia następującego po dniu płatności poszczególnych świadczeń, skapitalizowanych na dzień 31 sierpnia 2015 roku znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 i § 2 k.c.

Zgodnie z treścią art. 496 k.p.c., po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Powód dokonał w piśmie z dnia 20 listopada 2015 roku częściowego cofnięcia pozwu co do kwoty 1.548,18 zł oraz co do ustawowych odsetek od tej kwoty za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty ze zrzeczeniem się roszczenia, będącego wynikiem skorygowania żądania po ponownym, prawidłowym wyliczeniu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie. Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wskazujące na niedopuszczalność częściowego cofnięcia pozwu przez powoda, o których mowa w art. 203 § 4 k.p.c. Z kolei art. 355 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekający w pkt I wyroku uchylił nakaz zapłaty S.z dnia 25 września 2015 roku w części dotyczącej kwoty 1.548,18 zł oraz odsetek ustawowych od tej kwoty za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty i w tym zakresie umorzył postępowanie.

W pozostałej części, tj. co do kwoty 235.829,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty Sąd utrzymał w mocy zaskarżony nakaz zapłaty w pkt II wyroku. Powód wykazał bowiem zasadność żądania w zakresie wskazanej kwoty, na którą składają się: suma nieuregulowanych przez pozwanego należności głównych w wysokości 234.122,69 zł oraz kwota 1.706,93 zł stanowiącą skapitalizowane ustawowe odsetki za opóźnienie w zapłacie tychże należności, wyliczone na dzień 31 sierpnia 2015 roku. Jednocześnie od wskazanych kwot Sąd zasądził ustawowe odsetki od dnia 1 września 2015 roku, tj. dnia złożenia pozwu, do dnia zapłaty. W myśl bowiem art. 482 k.c. powód uprawniony jest żądać odsetek od zaległych odsetek od chwili wytoczenia o nie powództwa.

Jednocześnie Sąd nie uwzględnił zawartego w zarzutach od nakazu zapłaty wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Zgodnie z art. 320 k.p.c., Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W doktrynie i orzecznictwie wyraźnie akcentuje się wyjątkowy charakter normy ustanowionej w art. 320 k.p.c., uznając przesłankę jej zastosowania za spełnioną wówczas, gdy w chwili wyrokowania są podstawy do przyjęcia, że ze względu na sytuację majątkową dłużnika wyrok zasądający całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Prowadzenie egzekucji w tym zakresie narażałoby zatem wierzyciela na nieefektywne wydatki egzekucyjne, a dłużnika na utratę podstaw funkcjonowania. Takie bezskuteczne czynności egzekucyjne podważałyby zatem sens prowadzenia procesu. Przy takim pojmowaniu szczególnie uzasadnionych wypadków uzasadniających zastosowanie art. 320 k.p.c. przepis ten służy nie tylko interesom dłużnika i wierzyciela, ale także interesom ogólnym. (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06). Przedstawiony wyżej pogląd Sąd orzekający w pełni podziela.

Odnosząc się do wskazanych przesłanek stosowania art. 320 k.p.c. stwierdzić należy, iż pozwany nie poparł swojego wniosku o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty żadnymi twierdzeniami ani dowodami wykazującymi, iż ewentualna egzekucja wszczęta przeciwko niemu przez powoda nie ma szans powodzenia z uwagi na brak jakiegokolwiek majątku ruchomego, nieruchomości, wiarygodności, czy innych praw majątkowych mogących służyć zaspokojeniu słuszych roszczeń powoda. Tymczasem – w świetle przytoczonego powyżej poglądu - dopiero wykazanie przez pozwanego, iż nie dysponuje składnikami majątku mogącymi stać się przedmiotem egzekucji uzasadniałoby rozważanie przez Sąd zasadności rozłożenia na raty zasądzonego świadczenia.

Jednocześnie Sąd orzekający stoi na stanowisku, iż instytucja rozłożenia świadczenia na raty winna być stosowana ze szczególną ostrożnością. Sąd winien baczyć, by nie dopuszczać do sytuacji, w której działalność pozwanego, poprzez odroczenie w czasie możliwości egzekucji, jest niejako finansowana kosztem powoda. Sąd ma oczywiście na uwadze szczególną misję s. jako z. Nie można jednak pomijać faktu, iż niewykonywanie przez niego obowiązków umownych, nawet niezawinione, wpływa negatywnie na płynność finansową jego kontrahentów, a w konsekwencji bezpieczeństwo obrotu.

Nadto nie sposób przyjąć za pozwanym, iż ewentualne rozłożenie na raty dochodzonego świadczenia przyczyni się do wyjścia pozwanego z kłopotów finansowych. Przeczy temu wysokość wymagalnych zobowiązań szpitala, jak też fakt, iż pomimo upływu kilku miesięcy od terminów wymagalności należności objętych żądaniem pozwu, pozwany nie dokonał żadnych wpłat na ich poczet. Ocena ta nie może ulec zmianie także w świetle normy art. 5 k.c. Przeciwnie, za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego uznać można działanie samego pozwanego, który przez wiele miesięcy nie podjął żadnych kroków celem chociażby częściowego zaspokojenia niekwestionowanego roszczenia powoda. Co więcej, pozwany składając zarzuty wnosił o wyznaczenie rozprawy celem podjęcia z powodem rozmów ugodowych, po czym nie stawiał się nawet na jej termin.

Sąd nie uwzględnił zatem wniosku pozwanego o rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia. W doktrynie jednocześnie przyjmuje się, iż odmowa rozłożenia świadczenia na raty nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. K. Piaseckiego, t. 1, Warszawa 1996, s. 958).

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą wynikającą z art. 100 zd. drugie k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznego części swego żądania. Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, jednakże jedynie w nieznacznym zakresie, tj. co do części skapitalizowanych odsetek ustawowych, wykazał niezasadność powództwa, co wpłynęło na częściowe cofnięcie pozwu. Zasadnym jest zatem obciążenie go obowiązkiem zwrotu wszystkich kosztów przeciwnikowi.

Zasądzona z tytułu zwrotu kosztów procesu od pozwanego na rzecz powoda kwota 10.185,00 zł obejmowała: uiszczoną przez powoda opłatę sądową od pozwu (2.968 zł – k. 104), wynagrodzenie pełnomocnika powoda (7.200 zł) ustalone na podstawie §2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. wraz z opłatą skarbową od złożenia dokumentu pełnomocnictwa (17 zł – k. 9).

Sąd, pomimo ustalenia, iż pozwany znajduje się bezspornie w trudnej sytuacji finansowej, nie zastosował w orzekaniu o kosztach procesu normy art. 102 k.p.c., pozwalającego w wypadkach szczególnie uzasadnionych zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten nie konkretyzuje w żaden sposób pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych. W orzecznictwie natomiast wskazuje się, iż „odstąpienie od obciążania strony przegrywającej sprawę kosztami procesu poniesionymi przez jej przeciwnika procesowego jest możliwe jedynie wówczas, gdy z uwagi na okoliczności faktyczne konkretnej sprawy zastosowanie ogólnych zasad odpowiedzialności za wynik procesu byłoby sprzeczne z zasadą słuszności (art. 102 k.p.c.). Podstawą do takiej oceny może być zachowanie się strony w procesie, jak i jej sytuacja pozaprosesowa (stan majątkowy, szczególna sytuacja zdrowotna i życiowa), przy czym zła sytuacja finansowa, stanowiąca podstawę do zwolnienia strony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, nie wyczerpuje sama w sobie przesłanek zastosowania art. 102 k.p.c., a przepis ten, z uwagi na swój szczególny charakter, nie może być wykładany rozszerzająco i wyklucza uogólnienie.” (postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 lutego 2012 roku, sygn. akt I ACz 276/12). Aby art. 102 k.p.c. znajdował zastosowanie muszą zatem zachodzić w sprawie także inne, obok trudnej sytuacji finansowej strony przegrywającej, przesłanki, w tym mające związek z przebiegiem samego procesu. W doktrynie wskazuje się tu przykładowo na: niesumienne i niewłaściwe zachowanie strony wygrywającej w toku postępowania, zbędne wytoczenie przez nią procesu, precedensowy charakter sprawy, szczególny charakter roszczenia, szczególną zawilóść sprawy. W orzecznictwie wskazuje się także, że pod pojęciem "wypadków szczególnie uzasadnionych" rozumieć należy sytuacje procesowe odbiegające od normy, zawierające w sobie elementy społecznie nieuzasadnionego pokrzywdzenia i naruszające poczucie sprawiedliwości. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2011 roku sygn. akt I CZ 52/11). Takie przesłanki nie zachodzą jednak w sprawie niniejszej. Powód wytoczył powództwo o zapłatę ceny za wydany pozwanemu towar po bezskutecznym upływie umówionego terminu i uprzednim wezwaniu do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Wszczęcie procesu przez powoda było zatem uzasadnione, był on także zmuszony ponieść koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Mając zatem na uwadze zaprezentowane wyżej poglądy Sąd orzekający, dzieląc je w całości, uznał, iż nie zachodzi w sprawie szczególnie uzasadniony wypadek, pozwalający na zastosowanie art. 102 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, na podstawie powołanych wyżej przepisów.